

Pogled na Evropo... iz Frizije

Trst, 14.3.1989

Velikonočni seminar Mladine Evropskih Narodnostnih Skupnosti je takorekoč pred vrati, a vendarle ne za vogalom: letos bo treba proti severu, proti skrajnemu severu Nemčije, v Leck. Kljub temu, da je nemško železniško omrežje med najbolj popolnimi in sodobnimi v Evropi, nas ne bo pripeljal do tega, do sedaj čisto neznanega mesteca vlak, pač pa, upam, kak organizator s svojim osebnim prevoznim sredstvom. Vsaj tako sem se telefonsko zmenil s prijazno Frizijko, ki sem jo spoznal lani v Brixnu na podobnem srečanju. No, treba bo stlačiti v nahrbtnik vse najrazličnejše zamejske probleme, osvežiti nemško »manjšinsko« terminologijo (manjšina = Minderheit, itd.), nazadnje pa bo treba vzeti kako toplejšo majčko, saj navsezadnje greva (v »ekspediciji« je še Marjan) proti severnim deželam, katerih podnebje težko

ustreza našim, od sonca razvajenim, primorskim okusom...

Trst, 17. 3. 1989

Končno dan odhoda! Pred sabo imam teden manjšinskega razglabljanja in razlaganja naše situacije, primerjanja ter občudovanja »srečnejših« (ali enotnejših?) manjšin ter štiriindvajset ur dolgo vožnjo do »zastavljenega« cilja. V vlaku naključno srečam sošolko z univerze, s katero začnem potovanje. Po uri kramljanja je sošolka že na svojem cilju. Opazujem Marjana, kako ji zavida z očmi, saj ga že sama misel na enodnevno nonstop potovanje z vlakom spravi v depresijo... Vlak končno dospe tudi do prvega cilja našega potovanja — v Benetke, kjer kar kmalu preselimo svoj tovor v udobnejše spalnice, v katerih bova skušala zadremati do Münchna.

stran 2

Nekaj stavkov o univerzi

V zadnjem času je na tržaški univerzi precej »vrela«: odvijala se je namreč zasedba filozofske fakultete ter šole za prevajalce zaradi enoletnih pogodb mnogih profesorjev in raziskovalcev, bile so volitve v predstavniške organe vseučilišča itd. Stvari so se bolj ali manj srečno rešile, saj so profesorji dobili novo pogodbo, na volitvah pa je zmagala Levičarska lista.

Do tu nič posebnega: morda bo Levičarski listi uspelo rešiti kak problem na naši univerzi, morda ga ne bo. Vse je relativno. Čudne pa so trditve, ki jih je podal slovenski kandidat Levičarske liste v intervjuju za »Primorski dnevnik« nekaj dni pred volitvami. Po njegovem ni Levičarska lista pod vplivom nobene politične stranke, to se pravi, da je povsem samostojna. Ta izjava pa ni še tako čudna. Nadvse sporna pa je trditev, da ima omenjena lista enakopraven odnos do Slovencev in do študentov drugih narodnosti, saj so po mnenju kandidata vsa sporočila Levičarske liste dvojezična in celo večjezična (prisotna je tudi arabščina). Resnici na ljubo moram povedati tole: v treh letih, odkar sem na univerzi, sem zasledil samo en dvojezičen lepak. Slovenščina na njem pa je bila taka, da sem se obrnil stran. Vsa druga sporočila »levičarjev« pa so bila napisana izključno v italijanščini.

Ponavlja se torej zgodba o sporočilih, ki so jih pred slovenskimi šolami delili (in jih še delijo) npr. pripadniki ZKMI. Vsi dobro vemo, kakšna je bila slovenščina teh sporočil. Upati je, da se bo v bodoče Levičarska lista zanimala za Slovence tudi ob kakih drugi priložnosti, ne pa samo takrat, ko so na programu volitve v univerzitetne predstavniške organe, čeprav se bojim, da bo to moje upanje zelo verjetno ostalo le pobožna želja.

U.Š.

Odbor za pripravo proslave ob 40-letnici klasične gimnazije v Trstu se redno sestaja. Sedanji in bivši dijaki, profesorji in starši smo se odločili, da bomo s skupnimi močmi pripravili res nepozaben praznik, s katerim bomo primerno počastili obletnico naše šole. Tako organiziramo istočasno tri pobude: proslavo, tisk zbornika in športno srečanje med različnimi nam sorodnimi šolami.

Proslava bo v Kulturnem domu v Trstu v soboto, 6. maja, ob 20. uri. Proslavo bo odprl deklški pevski zbor »Atena«, ki bo pod vodstvom Stojana Kureta zapel dve pesmi. Sledili bodo pozdravi in slavnostni govor prof. Alojza Rebula. Priznana glasbenika Katja Milič in Črtomir Šiškovč, dva bivša dijaka, bosta izvajala vsak po dve skladbi primorskih avtorjev. Drugi del programa predstavlja Proces na Vrdeli, igra, ki jo je napisal Anonimus Carsicus. Delo je napisano v šaljivem ključu: pred dijaškim sodiščem se bodo zvrstili nekateri grški in rimski klasiki, kot Homer, Sapfo, Demosten, Diogen, Cezar in Vergil. Prizorček že pripravljata prof. Lučka Susič in Matejka Maver, igrata pa sedanji dijaki klasične gimnazije. Za scenografijo skrbi Andrej Pisani. Celotna proslava, od napovedovalcev do umetniškega vodje glasbenega dela, bo slonela na ramah bivših in sedanjih klasikov. Nanjo pa so vabljeni seveda vsi, ne samo klasiki.

Zbornik, Liber memorialis, je že v tisku. Vseboval bo pozdrave nekaterih znanih kulturnih delavcev, zgodovinski prikaz naše šole, seznam vseh maturantov, spomine nekaterih bivših profesorjev in dijakov.

Sedanji dijaki bomo pod vodstvom prof. Bojana Pavletiča organizirali tudi športno srečanje s šestimi šolami, ki so po duhu in predmetih sorodne klasičnemu liceju. Povabili smo: dijakinje klasičnega liceja Primož Trubar iz Gorice, Jezikoslovne šole iz Zagreba in Srednje ekonomske in družboslovne šole iz Kopra; predstavnike Malega semenišča v Vipavi, Srednje družboslovne šole iz Ljubljane in Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu.

Zato da bi organizacija celotnega praznika stekla najbolje, je potrebno veliko dela in požitrovalnosti. Zahvaljujemo se vsem tistim, ki so nam že in nam še bodo priskočili na pomoč. Še vedno zbiramo prostovoljne prispevke na tekočem računu št. 01-5024/70 pri Tržaški kreditni banki.

BESS

Pogled na Evropo... iz Frizije

◀ III stran 1

V bavarsko glavno mesto dospela sorazmerno sveža ter spočita, polurno čakanje na naslednji vlak izkoristiva za »koristna« opravila kot sta npr. zajtrk ter nakup doplačilnega listka za brzovlak. Vlak odpotuje z nemško-švicarsko točnostjo, kar je spodbudno, saj morava vsaj do večera dospeti do našega kraja. Vlak vozi sicer do Hamburga, nadaljevanje potovanja pa je za nas neznanka desete stopnje. Vlak je nekak dom za ostarele na tirnicah, saj težko srečaš kakega mladega na istem vlaku, kaj šele v kupeju! Morda je za to kriv datum (v Nemčiji imajo namreč še pouk...) ali pa zgodnja ura?

Vlak dirja svojo pot, pokrajina pa se vseeno ne spreminja. Vsakič, ko pogledam skozi okno, se mi zazdi, da sem v istem kraju: hiše so enake tistim, ki sem jih videl pred kako minuto, polja so enako urejena: geometrično izračunane površine, kot da bi bile del kakega Velikega načrta.

Pot je vse prej kot razburljiva. Isto velja za kavo, ki jo servirajo v vlaku. Čtiva imava v izobilju, tako si dolgčas krašava z intenzivnim branjem ter seveda z dolgimi pogovori.

Vlak dirja svojo pot, končno pa le prispeva do Hamburga, na severu Nemčije. Severno od Hamburga je le še malo mest v ZRN, eno izmed katerih je »najin« Leck. No, še »slabih« 200 kilometrov naju loči od našega cilja...

Vlak nas pripelje do Niebulla, t.j. dobrih deset kilometrov od Lecka. Christel, prijazna gostiteljica ter znanka, nas s svojim avtom »pripelje« do Lecka, kjer je našega potovanja (vsaj v eno smer...) konec.

Leck, 18. — 24. 3. 1989

V nama dodeljeni sobi skušava, vsaj za silo, nadoknaditi izgubljene energije na mehkih posteljah, sicer pa se morava držati reda in zaporedja, ki ju veli program: večerja, seja, sestanek ter ogled filma z začetkom ob 22.00 uri...

Delovni teden začneva že naslednjega dne. Na sporedu je delo po skupinah ter ponovno zasedanje vodstev prisotnih delegacij. Z mladimi Bretonci, Alzačani, Nemci iz Danske in Belgije, Južnotirolci, gradiščanskimi Hrvati, Katalonci (ter še bi lahko našteval...) kaj kmalu najdemo skupen jezik. Svetovni jeziki so zelo uporabni v takem Babilonu, vendar jezik, ki prevladuje v takem kontekstu je jezik manjšinske solidarnosti, skupnega iskanja rešitev, primerjanje ter preverjanje svojih lastnih izku-

šenj ter želj z evropsko stvarnostjo, v evropski perspektivi.

Pokrajina okoli nas je ravna, linear-na, taka, da dopušča pogled na kilometre oddaljene točke. Samo gledati je treba... Od nas je odvisno, kaj bomo odnesli od tega... Pomislim na naš Kras: totalna antiteza! Pogrešam ga, sicer pa bi si želel tudi v naših krajih malo frizijske ravnine, ki bi morda omogočala daljnovidnejše poglede in razglede...

Predavanj ter izmenjavanja raznovrstnih informacij res ne manjka, kot tudi ne priložnosti za bolj sproščene in neformalne pogovore. S predstavnikom kurdskega naroda, t.j. dvajsetmilijonske »manjšine«, ki doživlja že nekaj desetletij težke trenutke na svoji zemlji, ki si jo lastijo Iran, Irak, Turčija ter Sovjetska Zveza (kjer se Kurdom sicer najboljše godi...), se lahko pogovarjam celo »po naše«, kolikor slednji se je šolal v Beogradu, slovenščina pa je »uporabna« tudi za sporazumevanje z gradiščanskimi Hrvati, ki govorijo starejšo varianto hrvaškega jezika, ki je nekoliko bližja našemu slovenskemu ušesu, ostale pa je treba nagovoriti v nemščini ali pa angleščini...no, italijanščina je uporabna z Južnotirolci ter Retoromani, ki so pravi »talenti« za tuje jezike, saj iz turistično-praktičnih nagibov obvladajo vse štiri jezike švicarske konfederacije pa še kak drug jezik zraven, kar dokazuje, da romanski narodi niso »antitalent« za tuje jezike. Ali izjeme obstajajo le v Trstu?

Program je res pester ter, temu pre-mosorazmerno, natrpan z najrazličnejšimi predavanji, dejavnostmi ter izleti po severnofrizijskem ozemlju, kjer je resnici na ljubo povedano vse manj Frizijcev, t.j. domačinov, ki govorijo in pišejo v frizijem jeziku. Slednji ni doživel pozitivnega vpliva »pomladi narodov« iz devetnajstega stoletja, zaradi prisotnosti dveh močnejših, nasprotujočih narodov, t.j. nemškega ter danskega, ki sta krojila usodo tudi frizij-skemu narodu. Frizijska pomlad je bila žal kratkotrajna, kot je sicer tudi kole-darska: veter ter raznovrstna neurja so na dnevnem redu v tej krajih, poleti pa, ko sonce pokuka tudi v teh severnih krajih, pa se z »juga« (beri iz Hamburga ter Berlina...) preselijo številni turisti, ki so za Frizijce nujno zlo. Turisti so namreč pokupili večino razpoložljivih hiš ter cene so avtomatično tako visoko poskočile, da se morajo danes Frizijci seliti v kako večje mesto v Nemčijo ali pa na Dansko, ki je navsezadnje bližja, sicer pa ob pomanjkanju delov-

nih mest (ni industrije!) vsakdo skuša iztržiti čimveč profita od mimoidočih gostov, ki so sicer negativno spremenili podobo ter navade tega naroda, ki postaja iz dneva v dan bolj turistična atrakcija za turiste kot pa subjekt in krmar svoje usode.

Frizijci se neprestano bojujejo z morjem, ki dobesedno »požira« zemeljsko površino: zaradi tega so vzdolž frizijske obale namestili številne jezove, ki s pomočjo moderne tehnologije uspešno kljubujejo večnemu tekmeču. Mladina nadaljuje ta boj proti raznovrstnim viharjem z vedno boljšo tehnologijo, proti asimilacijskim viharjem pa z vedno večjo stopnjo angažiranosti v lokalnih organizacijah, med katerimi velja omeniti Severnofrizijski inštitut, ki se ne bavi zgolj z raziskovanjem folklore ter »dobrih, starih časov«, pač pa skuša oživeti narodno zavest in ponos zlasti med mladimi, torej med tistimi, ki so odgovorni za boljši frizijski jutri.

Marsikateri udeleženec je v frizijski situaciji videl podobo ali slike realnosti iz svojega okolja, mogoče v različni luči, malo popačene ali preveč markirane, sicer pa je iz frizijske ravnine bilo mogoče videti dlje od samega obzorja. Pokrajina je bila sicer neskončna, težko si ugibal razdalje, ob zadnjem zato-nu ob severnem morju pa je vsak v sebi pomislil, da je iz Frizije imel prečudovit razgled na Evropo, v Evropo jutrišnjega dne.

Peter Rustja

NOČ

Noč utriplje, diha,
polna življenja,
pokoja,
zibajočega se hrepenenja;
skromna, tiha
povzdiguje,
Resničnosti kljubuje...
... lepša sestra mračnega soja,
v katerem se človek zgublja,
bit pogublja.

... brez zublja
v temini topli hlad dogoreva,
v vzdihih se razplameneva...

Maksimiljan Gulič

RAST, mladinska priloga Mladike — 1989. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, april 1989 Uredil Ivan Žerjal.

Pričevanje prijateljstva v Kristusu med Italijani in Slovenci

Smo skupina mladih, ki združuje ljudi različnih kultur in prihajamo v Gorico iz raznih krajev. Odločili smo se, da bomo skupaj začeli hoditi po poti duhovne rasti.

Pred tem važnim trenutkom je mnogo izmed nas mislilo, da poznamo Boga, ker smo se večkrat skupaj znašli v pogovoru o Njem in tako razpletali ideje, ki smo jih imeli o Bogu. Toda naši načrti in naši napor, da bi vzpostavili resnična prijateljstva, nam niso prinašali zaželenih in trajnih sadov.

Navsezadnje je za nas bilo zelo lahko uporabljati Kristusa kot kravato, ki si jo človek natakne okrog vratu, zato da bi se počutil bolj elegantnega; medtem pa se vsak izmed nas meni le za svoje stvari.

Toda nekaj se je zgodilo. Nekdo nas je pripeljal k osebnemu srečanju z Bogom, z živim in resničnim Bogom. In začeli smo ga moliti in zaupati v njegove roke vsak naš dan. Začeli smo puščati, da je On vstopil čisto počasi v vsak naš trenutek življenja in da je sprejemal vse stvari, tudi naše napake, in jih očistil.

In počasi se je nekaj spremenilo.

Kot vsako področje ob meji, je tudi Gorica bila vedno zaznamovana z napetim trenjem med različnimi etničnimi in kulturnimi skupnostmi. Predvsem pa so odnosi med Italijani in slovensko manjšino bili označeni s sovraštvom, nezaupanjem, mržnjo, ideološkimi in zgodovinskimi predsodki, ki so se, na žalost, pojavljali tudi v krščanskih skupnostih. Različnost, to se ve, boli.

V nas pa se je rodila želja po odpiranju, po srečanju, najprej z nekaterimi mladimi slovenske manjšine tu v Gorici, potem pa s samim slovenskim narodom, z njegovo kulturo, ki je različna od naše; vendar to ne po naši zaslugi, ampak zato, ker je Kristus začel delovati v nas. Samo On lahko priseneči ustaljene sheme človeškega mišljenja.

Rodilo se je tako prijateljstvo v Kristusu med Italijani in Slovenci, ki sloni na trdnem temelju obojestranskega razumevanja in v zavesti velike obogatitve.

V preteklem poletju smo preživeli teden dni v Sloveniji; srečali smo se s ka-

toliško skupino »Kres« in resnično smo od nje prejeli veliko darov za našo duhovno rast. Spominjamo se **lepote**, ki je žarela na obrazih teh prijateljev, **prozornosti** njihovih pogledov, **ljubezni**, s katero so bili prežeti vsi njihovi gibi, in **preprostosti** njihovih besed.

Še danes smo jim hvaležni za radodarno gostoljubnost, s katero so nas sprejeli v svoje družine, za pripravljenost, s katero so nam prepuščali svoje postelje in sami spali na manj udobnih blazinjakih. Ne moremo pozabiti njihove ljubeče vneme ob pripravljanju srečanj in dnevnih programov, zato da bi za nas bila vedno ob uri pogrnjena miza, ob kosilu in večerji in da bi se tako čim bolj počutili domače.

Življenje ljudi, ki smo jih srečali, ima svoj temelj v Besedi, in ta spreminja vsak odnos. Vera je prisotna v vsaki stvari, vse ima svojo vrednost in nič ni izgubljenega. Vstopiti v njihove hiše, je pomenilo deliti z njimi tudi njihovo delo, njihov vsakdanji napor, njihovo zgodovino. Deliti zgodovino te zemlje in Cerkve, ki živi v njej; in je postala tudi naša zgodovina.

Vsi živijo eno vero, toda vsak na svoj osebni način, ne masovno. Samo, če posameznik na sebi, v sebi oživlja vero, le tako tudi skupnost raste. Ko smo skupaj lomili kruh, smo drug drugega podoživljali. Poglobljali smo se v naši različnosti, v tem, kar smo in kar imamo.

Vsadili smo italijansko drevo v slovensko zemljo, v to zemljo, ki je še prepojena s krvjo obeh narodov in njene rane še vedno skelijo zaradi bolečine.

Dar melograna tej prijateljski zemlji, ki je bil sprejet z ganjenostjo vseh, je **simbol sprave** in pomeni, da smo se zaupali, predali v roke drug drugega, ker smo skupaj zaupani enemu Gospodu, Gospodu življenja.

Veselili smo se in še vedno se veselimo skupaj, ko z začudenjem otroka gledamo na potek življenja, ki ga vodi oživljajoči dih Boga.

Lepo je, ko se srečamo, italijanski in slovenski bratje, ko se skupaj zberemo ob Gospodovi daritvi, ko skupaj lomimo en kruh, kruh življenja.

Srečujemo pa se tudi med tednom in ne primanjkuje nam priložnosti praznovanja ali skupnega letovanja, da lahko to naše prijateljstvo iz dneva v dan postaja vedno bolj močna opora v našem življenju.

Tako smo začeli spoznavati slovensko zemljo in slovenski narod. In to spoznanje se je rodilo takrat, ko smo ju začeli ljubiti, kajti samo kdor ljubi, ta pozna. In ljubimo lahko le iz Boga in v Bogu. S premišljevanjem Sv. pisma in ohranjanjem spomina v našem srcu, ki počiva v božji Besedi, nam je Gospod dal razumeti nekaj lepega: **samò**, kdor bo s svojo osebo živa priča **SPRAVE** in medsebojnega odpuščanja, samò ta človek se bo lahko imenoval kristjan.

»**Zakaj on je naš mir, ki je oba dela združil v eno** in je ločilno steno med njima, sovraštvo, podrl, ko je postavil zapovedi v predpisih s svojim telesom odpravil, **da bi tako oba v sebi preustvaril v enega, novega človeka**, kajti po njem imamo oboji v enem Duhu dostop k Očetu.«

(Ef 2,14-15; 2,18)

ILARIA

To živo Ilarino pričevanje je nastalo ob srečanju mladih iz vseh škofij naše dežele, ki so ga v Gorici dne 25. in 26. februarja pripravili salezijanci. Prisotnih je bilo več tisoč mladih iz pordeonske, videmske, goriške in tržaške pokrajine. Bila je to lepa priložnost srečanja za mlade v duhu spoznavanja in veselja.

(prevod: Lilijana Filipčič)

PRAZNI TRG

*Prazen trg v osvetljeni noči,
star avtobus zdaleč zaškripa —
da se raztrže tihota.*

*V daljavi se razlega pritrkavanje
zaspanih zvonov,
nikogar nikjer — ničesar nikjer
in prazninam nerazsežna hlipa
pljunke vrhuncev...*

*Namesto vrveža samo praznота —
popolna, neobjemljiva praznота.*

Namesto vrveža le topla samota...

Maksimiljan Gulič

PREMIŠLJEVAL BOM

Človekovi dnevi so kakor trava;
tako vzcveti kakor cvetlica na polju:
komaj veter vanjo zaveje, je že ni več.
(Ps 103)

Neprodorna jasnina neba se razprostira nad poljem rumenih rož. Beli oblaki letijo, letijo. Objemajo se. Zdaj zdaj bodo prišli na zemljo in s seboj odnesli najlepšo rožo.

Nabral sem šopek dišečih biserov. Kako nežno postane srce, ko oko gleda na veličastvo stvarstva!

»Slavi, moja duša, Gospoda!« Pogledam. Nikogar ni.

»Gospod, zelo si velik!« Nikjer človeka.

Le moje srce postane goreče, goreče.

To sem jaz, to je On.

Veter zamaje rože na polju in že vidim njo. Vsa lepa je, v belo oblačilo odeta, na glavi ima krono spleteno iz samih rož, po hrbtu pa ji padajo lepi temni lasje. Njen nasmeš jo venča s skrivnostnim čarom.

Še pred kratkim je ležala nepremična v postelji. Ko sem zvedel, da je v bolnici, mi je srce otrpnilo. Vsi so se čudili njeni nesreči.

»Tako mlada in tako hud zlom«, so govorili. Trepotali smo zanjo. Pustila je praznino. S težkim srcem je prenašala trpljenje. »Le zakaj, Gospod, zakaj?« je vpraševala.

Ko je ležala v bolnici, bi bila najraje poletela iz tistega žalostnega kota, kamor so jo porinili. Z njenim trpečim telesom so počenjali, kot da bi bilo cunjica. Brez srca, brez sočutja do nje so bili zdravniki. Blazne bolečine! Nihče ni vedel, kaj se je sploh zgodilo. Ko pa so jo pregledali, so se zavedeli tragičnega stanja. Marija je imela hudo zlomljeno nogo. Oni pa so jo trenutek prej vrgli z vozička na posteljo...

Zvečer je bilo v sobi slišati le trpeče dihanje osemdesetletne žene. Marija je v rokah držala rožni venec. In ni mogla moliti. Le krepko ga je stiskala na prsih in svojo bolečino darovala Bogu.

Bilo je v postnem času. Ko sem jo prvič obiskal na domu, kmalu po operaciji, sva se dolgo pogovarjala. Rekla mi je: »Gospod se usmili njih, ki se ga boje.« Nepremično je ležala na postelji, v rokah je držala drobn rožni venec, njeni razpeti lasje so ji krasili razbolelo obličje. In iz oči ji je žarela milina.

»David. Te dni sem razmišljala o smislu trpljenja. Gledala sem ljudi okoli

sebe, ki nimajo vere in poskušala razumeti, kako oni prenašajo trpljenje. In samo en odgovor je tu: ne zdržijo. Ko bi jaz vedela, kako bo kruto, ne bi zdržala. Ne vem, kaj mi hoče Gospod s tem povedati. Vem pa, da se mi bo razodel ob pravem času. Noben trenutek našega življenja ne more biti izgubljen. Vse je dragoceno pred njegovimi očmi in pomembno za našo rast. Toda njegova pota so človeku nedoumljiva.«

Pogledal sem skozi okno. Sonce je že zahajalo, oblaki so se razpršili in okoli hiše je bilo mirno. Otrok ni bilo več slišati in skoraj žal mi je bilo, da so odšli. Toda jutri se vrnejo, sem pomislil.

Upanje.

Nekaj trenutkov sva z Marijo sedela v tišini. Ko sem jo spet pogledal, je bila zamišljena. Na čelu so se ji nabrале gubice. Ne. bile so to gube bolečine. In bolj ko sem zrl v njen obraz, bolj me je stiskalo v srcu. Toplota me je začela obdajati, sklepal sem roke in z njimi mencial, obšla me je tegoba in... solze so same začele drseti izpod očal.

NOČNA GROZA

Nočni veter siga
med drevesi v nemi pokončnosti.
Trpeč tulež se dviga
do brezmesnega neba,
do stebrov neskončnosti
v votlini brez dna,
ki ji pravimo noč.
In podrhtevajoč
brezumno begam v neznano,
do nezavetrja sojnine.
In čakam vdano,
da mine...

Da mine.

Maksimiljan Gulič

Obrnil sem se vstran, da jih Marija ne bi videla, pa nisem bil dovolj spreten. »Le zakaj jočeš, neumnež«, sem si rekel. »Prišel si, da obiščeš to veliko ženo, da jo razveseliš, da ji vliješ kanček radosti, pa zdaj ti sam jočeš pred njo.« Streslo me je po vsem telesu.

Prijel sem Marijo za roko in ji šepnil: »Oprosti mi, ne vem zakaj jočem, ampak oprosti mi.«

»Saj vidim, da tudi ti trpiš«, je rekla. »A videl boš, kako velik je Gospod. Je

čas jokanja in čas smejanja in čas ozdravljanja. David, tvoje solze očiščujo.«

Otrpnil sem. Mislila je name. Odšel sem in po poti preliv solze.

In koliko solz sem prelil tisto noč! Bruhale so na dan iz dna duše, tako dolgo, da se nisem mogel potolažiti.

»Gospod, usmili se me!«

Šele takrat sem začutil, da mi bo počasi odleglo. Ko sem bil pri njej, sem mislil, da jočem zaradi svojih težav. Toda jokam sem zaradi sebe, tebe, njega, nas vseh. V trpeči Mariji sem videl Kristusov pogled in to me je zlomilo. Po njej sem lahko začutil samo delček bolečine, ki jo je prestal On zaradi nas ljudi. In spomnil sem se besed velikega moža: Vsi, za vse, pred vsemi smo krivi. Mnogo grenkih doživetij, zamujenih priložnosti, besed, srečanj, zapuščenosti... mnogo trpečega je bilo v tistih trenutkih globokega sočustvovanja.

Bila je sobota.

In bila je nedelja — odrešenje.

Marija je ozdravela. Zaupala je v njegovo usmiljenje, v njegovo nedoumljivo voljo. V štiridesetih dneh trpljenja, molitve in samote se mu je predala in spoznala je globino življenja. Ne samo njenega, ampak vseh ljudi, vsakega človeka. Zanj stala bila trpljenje telesa in bolečina duše božja milost, ker ju je razumela. In redki so ljudje, ki to doživijo. Ti ljudje v svojem telesu Boga povečujejo, ker oprti nanj spoznajo, da jim je bilo življenje darovano. Nekdo jih je močno ljubil.

Mariji sem poklonil nabrane rože in ona je vsa vzradoščena poskočila. Oči so se ji zasvetile ob pogledu na moj dar in bila je kot majhen otrok. In ko sem jo v teh trenutkih odkrival v vsej njeni preprostosti, je v moji duši zapelo.

Prijela sva se za roko in čutila, da sva prerajena. In spoznala sva, da »On dela vse lepo ob svojem času, da je nam ljudem položil tudi večnost v srce, samo da človek dela, ki ga je Bog napravil, ne more doumeti od začetka do konca.«

Veter je zaspal, ostala je le še rahla sapica. Z Marijo sva sedla med rože in vse je bilo dopolnjeno. Duši sta poleteli v visočine in zapeli Stvarniku:

Slavite Gospoda vsi njegovi angeli.

Slavite Gospoda vse njegove vojske,

slavite Gospoda vsa njegova dela; slavi, moja duša, Gospoda!

Aleluja!

LILIJANA